

Sygn. akt IV P 243/17

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Gałkowska

Protokolant st.sekr.sąd. Joanna Tajer

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2022 r. w Puławach

sprawy z powództwa Ł. W.

przeciwko M. P. i R. P.

o diety

1.Oddala powództwo;

2.Zasądza od powoda Ł. W. na rzecz pozwanych M. P. i R. P. solidarnie kwotę 4050 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 grudnia 2017r. powód Ł. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych M. P. i R. P. solidarnie kwoty 54.796,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 31.03.2016r. do dnia zapłaty tytułem diet za odbyte podróże służbowe (pkt 1 pozwu).

W piśmie procesowym, z dnia 27 sierpnia 2021r. (k.965-969) powód zmodyfikował żądanie pozwu zawarte w pkt 1 w ten sposób, że rozszerzył powództwo z kwoty 54.796,72 zł do kwoty 66.679,81 zł i wniósł o zasądzenie tej kwoty solidarnie od pozwanych wraz z ustawowymi odsetkami od 31.03.2016r. do dnia zapłaty.

Pozwani M. P. i R. P. powództwa nie uznawali i wnosili o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani M. P. i R. P. prowadzą działalność gospodarczą pod nazwą (...)R.” s.c. (...), M. P. w R. min. w zakresie międzynarodowego transportu drogowego towarów (k.25,27).

Powód Ł. W. zawarł na piśmie umowę o pracę z pozwanymi M. P. i R. P., prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą (...)R.” s.c. (...), M. P. w R. od dnia 12 marca 2012r., początkowo na czas określony do dnia 11 marca 2014r. w charakterze samodzielnego kierowcy pojazdów ciężarowych w ruchu krajowym i zagranicznym, a jako miejsce wykonywania pracy wskazano siedziba pracodawcy oraz cały kraj i zagranica (k. 19-21, akta osobowe). W treści tej umowy wpisano, że powód będzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1500 zł płatnym do 10 następnego miesiąca po przepracowaniu. Następna umowa o praca zawarta była pomiędzy tymi samymi stronami na okres od 7 stycznia 2013r. do 6 stycznia 2014r. i zgodnie z tą umową powód nadal pracował w firmie u pozwanych w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku samodzielnego kierowcy pojazdów

ciężarowych w ruchu krajowym i zagranicznym, a miejscem wykonywania przez niego pracy była siedziba pracodawcy oraz cały kraj i zagranica, zaś jego wynagrodzenie miesięczne stanowiło kwotę 1600 zł (k.22-24, akta osobowe). Od dnia 7 stycznia 2014r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, powód dalej pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako samodzielny kierowca pojazdów ciężarowych w ruchu krajowym i zagranicznym, miejscem wykonywania przez niego pracy była siedziba pracodawcy oraz cały kraj i zagranica, a wynagrodzenie miesięczne stanowiło kwotę 1650 zł (akta osobowe).

W okresie objętym sporem w firmie u pozwanych nie było regulaminu wynagrodzenia (bezsperne).

W treści umów o pracę zawieranych pomiędzy stronami nie było postanowień dotyczących należności z tytułu odbywanych przez powoda podróży służbowe (bezsperne). W momencie zawierania umowy pozwani informowali powoda, iż oprócz wynagrodzenia miesięcznego ustalonego w treści umowy o pracę, będzie on otrzymywał należności za odbyte podróże służbowe w wysokościach wynikających z ogólnie obowiązujących przepisów (zeznania pozwanego R. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc - 01:04:17 nagrania rozprawy z dnia 29.11.21).

Kierowcy zatrudnieni u pozwanych posiadali karty kierowcy, a także samochody którymi jeździli, wyposażone były w tachografy i (...) rejestrujące przebieg tras (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc - 00:04:43 i 01:04:17 nagrania rozprawy z dnia 29.11.21, zeznania świadków: B. P. k.322v-323, Z. T. k.323-323v, G. T. 00:16:12 nagrania rozprawy z dnia 10.03.20, A. C. (1) k.487v-490, G. T., A. C. (2) 00:15:26 nagrania rozprawy z dnia 29.11.21) .

Powód w okresie zatrudnienia otrzymywał wynagrodzenie wskazane w treści kolejnych zawieranych umów o pracę tj. miesięcznie w wysokości najniższego wynagrodzenia, które wypłacane mu było co miesiąc „do ręki” (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, listy płac - k.101-147, 267-289, zestawienie wypłat k.100). Powód składał swój podpis na listach płac przedstawianych mu co miesiąc, w których wpisano, że powodowi należne jest wynagrodzenie w najniższej wysokości i takie zostało jemu wypłacone (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc k.996-996v, 00:14:03 nagrania rozprawy z dnia 1.03.22, listy płac - k.101-147, 267-289).

Kierowcy zatrudnieni w firmie u pozwanych przewożą towary w transporcie międzynarodowym i krajowym, a za wykonaną usługę przewozową pozwani wystawiają fakturę (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc). Kierowcy zatrudnieni przez pozwanych wykonujący przewozy odbywali podróże służbowe, miejsce odbywanej danej podróży wynikało ze zlecenia transportowego, dzień rozpoczęcia i zakończenia podróży wynikał z GPS lub oświadczenia kierowcy; pozwani prowadzili też zeszyt, w którym zapisywane były odbywane przez każdego kierowcę podróże i pozwana M. P., po odbytych przez danego kierowcę w danym okresie podróżach, zwykle po danym miesiącu, na podstawie zleceń transportowych, zeszytu z trasami i zapisów GPS, sporządzała rozliczenia podróży służbowej dla danego kierowcy (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc).

W okresie zatrudnienia u pozwanych powód odbywał podróże służbowe do różnych państw w okresach wskazanych w rozliczeniach sporządzonych przez pozwaną M. P. i wynikających z komputerowego, dołączonego do każdego rozliczenia, wydruku przebiegu tras (koperta k.148), a w każdym z tych państw przebywał liczbę dób, także wskazaną w tych rozliczeniach - koperta k.148, zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc). Trasy odbyte przez powoda w okresie od 28.01.2013 do 21.04.2013 rozliczyła w dniu 31.05.2013r. pozwana, która na podstawie dokumentów z podróży wpisała ręcznie dane w dokument „Polecenie wyjazdów służbowych” oraz w dokument „Rozliczenie podróży zagranicznych” - ręcznie wpisała daty i godziny wyjazdu i przyjazdu, ilość dób oraz nazwy krajów, w których podróż się odbywała, a następnie tak wypełnione dokumenty przekazała księgowej firmy, która wpisała w dokument „Rozliczenie podróży zagranicznych” - walutę, stawkę za dobę, kurs waluty i wyliczyła wysokość należnych powodowi diet za cały ten okres - łącznie była to kwota 11.179,92 zł , a ta kwota wpisana została do dokumentu „rozliczenie podróży zagranicznej” w rubryce „razem” (zeznania pozwanej M. P. słuchanej w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód zapoznał się z tym „rozliczeniem podróży zagranicznej” wypełnionym ręcznie w całości przez pracodawcę (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc). Powód złożył swoje własnoręczne podpisy na przedstawionym mu dokumencie w 3 miejscach tj. obok zwrotu „ podpis pracownika”, pod miejscem gdzie wpisano kwotę 11.179,92 zł, także słownie oraz datę wypłaty 31.05.13 (koperta k.148, zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc). Także tego dnia,

czyli 31.05.2013 odbyło się rozliczenie kolejnych podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 25.04.13 do 25.05.2013, znowu - pozwana, wpisała dane w dokument „Polecenie wyjazdów służbowych” oraz w dokument „Rozliczenie podróży Zagranicznych” ręcznie daty i godziny wyjazdu i przyjazdu, ilość dób oraz nazwy krajów, w których podróż się odbywała, ale też odbyło się rozliczenie tych podróży w systemie komputerowym, wyliczona została wysokość należnych powodowi diet za cały ten okres - łącznie była to kwota 3886,42 zł, a ta kwota wpisana została do dokumentu „rozliczenie podróży zagranicznej w rubryce „razem”” (zeznania pozwanej M. P. słuchanej w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

Kolejne rozliczenia podróży służbowych odbywanych przez powoda rozliczane były w systemie komputerowym i w dniu 28.09.13 dokonane zostało rozliczenie podróży służbowych odbywanych przez powoda w okresie od 27.05.13 do 25.09.13,

sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 28.09.2013 numer 01/09/2013 W. Ł.”, a w nim wyliczona została łączna kwota tytułem należności za te podróże służbowe – 13.906,21 zł, a rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył swój podpis na tym dokumencie w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór zł 13.906,21” i obok daty „28.09.13” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 31.10.13 dokonane zostało rozliczenie podróży służbowych odbywanych przez powoda w okresie od 29.09.13 do 30.10.13, wyliczona została łączna kwota tytułem diet – 7243,62 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 31.10..2013 numer 01/10/2013 W. Ł.”, a rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył swój podpis na tym dokumencie w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór zł 7243,62” i obok daty „31.10.13” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 30.11.13 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 3.11.13 do 30.11.13, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe – 6145,39 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 30.11.2013 numer 01/11/2013 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór zł 6145,39” i obok daty „30.11.13” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 23.12.13 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 3.12.13 do 20.12.13, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe -2260,65 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 23.12.2013 numer 01/12/2013 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 2260,65 zł” i obok daty „23.12.13” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kp, koperta k.148).

W dniu 31.01.14 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 29.12.13 do 22.01.14, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe -1736,24 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 31.01.2014 numer 01/01/2014 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył w swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 1736,24 zł” i obok daty „31.01.14” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 17.05.14 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 6.02.14 do 16.05.14, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe -19.410,70 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 17.05.2014 numer 01/05/2014 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył w swój podpis w 2 miejscach,

w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 19.410,70 zł” i obok daty „ 17.05.14” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 14.06.14 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 2.06.14 do 14.06.14, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe -3.005,82 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 14.06.2014 numer 01/06/2014 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył w swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 3005,82 zł” i obok daty „ 14.06.14” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 26.07.14 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 16.06.14 do 25.07.14, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe - 4228,51 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 26.07.2014 numer 01/07/2014 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 4228,51 zł” i obok daty „26.07.14” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 30.08.14 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 5.08.14 do 29.08.14, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe - 2394,55 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 30.08.2014 numer 01/08/2014 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 2394,55 zł” i obok daty „ 30.08.14” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 27.09.14 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 3.09.14 do 25.09.14, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe - 2877,55 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 27.09.2014 numer 01/09/2014 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 2877,55 zł” i obok daty „ 27.09.14” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W dniu 24.10.14 odbyło się rozliczenie podróży służbowych odbytych przez powoda w okresie od 28.09.14 do 24.10.14, wyliczona została kwota należności za podróże służbowe - 7548,28 zł, sporządzony został dokument „rozliczenie wyjazdu z dnia 24.10.2014 numer 01/10/2014 W. Ł.”, rozliczenie to przedstawione było powodowi (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, koperta k.148). Powód złożył w swój podpis w 2 miejscach, w szczególności pod zapisem „Kwituję odbiór 7548,28 zł” i obok daty „26.07.14” (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.148).

W okresie objętym sporem powód złożył wnioski o urlop wypoczynkowy i faktycznie na nim przebywał w okresach: od 22.04.13 do 24.04.13, od 23.12.13 do 28.12.13, od 23.01.14 do 5.02.14, od 21.05.14 do 25.05.14, w dniu 19.05.14 i na urlopie bezpłatnym: od 27.05.14 do 1.06.14, od 1.09.14 do 2.09.14, od 27.10.14 do 23.12.14 (koperta k.148, k.705). Od 25 października 2014r. powód nie wykonywał na rzecz pozwanych transportu (bezsporne).

W okresie objętym sporem pozwani zatrudniali na podstawie umów o pracę też innych kierowców w transporcie międzynarodowym i krajowym, a zawierane na piśmie umowy o pracę przewidywały wynagrodzenie miesięczne w wysokości najniższego wynagrodzenia oraz wypłatę diet za podróże służbowe, zaś wypłata dokonywana była albo „do ręki” albo na wskazane przez pracownika konto (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: B. P., Z. T., A. C. (1), G. T., A. C. (2)). Kierowcy ci otrzymywali od pozwanych, zgodnie z zawartymi umowami o pracę, miesięczne wynagrodzenia za pracę w wysokości najniższego wynagrodzenia oraz gdy odbywali podróże służbowe, to należności z tytułu tych podróży, w tym diety, przy czym przed wypłatą tych należności przedstawiano im wypełniony dokument „Rozliczenie podróży zagranicznej”, z którym się zapoznawali i kwitowali na nim fakt odbioru

wyliczonych należności (zeznania pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: B. P., Z. T., G. T., Ł. O. k.993-993v).

Powód prowadził własne zapiski co do odbywanych przez siebie tras w zeszycie (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, ksero zeszytu k.514-515, 657-677, 743-781).

Powód otrzymał od pozwanych świadectwo pracy, w którym wpisano, że stosunek pracy rozwiązał się za porozumieniem stron z dniem 23 grudnia 2014r. (k. 33-34).

W miesiącach luty- kwiecień 2015r. w firmie prowadzonej przez pozwanych Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła kontrolę w zakresie sprawdzenia przestrzegania przepisów prawnej ochrony pracy oraz przepisów z zakresu transportu drogowego i kontrolą objęto min. stosunek pracy powoda, analizowano jego akta osobowe, czas pracy, wynagrodzenie za prace za okres od lipca 2014r do grudnia 2014r., urlopy wypoczynkowe i rozliczenie należności za podróż służbowe (protokół – k. 69-84). W wyniku tej kontroli wydano decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na pozwanych za nieprawidłowości w zakresie przekraczania przez zatrudnionych u nich kierowców maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdów, przy czym nie dotyczyło to powoda oraz wydano wystąpienie, ale nie dotyczące spraw należności za podróże służbowe (k.86-91v, k.96v-97).

Decyzją L. Wojewódzkiego Inspektora (...) z dnia 20 lipca 2015r. pozwani zostali ukarani karą pieniężną za min. stwierdzone przekroczenie w okresie od 1.07.14 do 31.08.14 przez niektórych kierowców zatrudnionych u pozwanych, w tym powoda, maksymalnego dziennego okresu prowadzenia pojazdu, przekroczenia maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu i złożono wnioski do Sądu Rejonowego w R. II Wydział Karny o ukaranie M. P. w postępowaniu nakazowym (ksero dokumentacji k.192- 262).

W dniu 15 marca 2015r. powód oraz inny były pracownik pozwanych A. C. (1) złożyli do Prokuratury Rejonowej w R. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez pozwanych, sprawa toczy się przed sądem Rejonowym w R. II Wydział Karny w sprawie IIK 462/18 (bezsporne).

W dniu 31 marca 2016r. Ł. W. złożył w Sądzie Rejonowym w R. I Wydział Cywilny w sprawie I Co 109/16 wniosek o zawezwanie M. P. i R. P. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...)R.” s.c. (...), M. P. w R. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 53.109,98 zł tytułem ryczałtu za noclegi podczas podróży służbowych w okresie od lutego 2013r. do grudnia 2014 i kwoty 54.796,72 zł tytułem diet za podróż służbową w okresie od grudnia 2011r. do grudnia 2014r.; do zawarcia ugody nie doszło (k44-51, 52, k.180-188).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, a wskazane wyżej, w szczególności o sporządzone przez pozwanych „rozliczenia podróży zagranicznych” wraz z załącznikami- koperta k.148, jako że dokumenty te są jedynymi dokumentami istniejącymi na piśmie z tamtego okresu, które wykazują przebieg odbytych tras przez powoda w spornym okresie, a nie ma obecnie innych wiarygodnych dowodów, z których można by wyczytać przebieg tras. Szczegółowo co do oceny wiarygodności tego dowodu, w kontekście dowodów przedstawianych przez stronę powodową, sąd odniesie się w rozważaniach. Prawdziwość i autentyczność pozostałych dokumentów wskazanych w ustaleniach stanu faktycznego, w szczególności list płac, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a więc należy uznać te dokumenty za wiarygodne. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc, bo ich zeznania są zgodne ze sobą w całości, jednakowo opisują stan faktyczny, a także zgodne są absolutnie z dokumentami złożonymi do akt sprawy, są też w całości logiczne i prawdopodobne. Natomiast zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc co do faktów: iż ustne ustalenia z pozwanymi co do zasad wypłaty wynagrodzenia były inne niż w treści umowy o pracę, co do tego, że składał on, na polecenie pracodawcy, wielokrotnie swój podpis na niewypełnionych w całości dokumentach, czy na pustych kartkach w miejscach jemu wskazanych, a także co do tego, że przebieg tras, które odbywał w spornym okresie w ramach stosunku pracy z pozwanymi był inny, niż twierdzą pozwani, nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Powód bowiem, w ocenie sądu, jedynie głośłownie obecnie twierdzi, że nie otrzymał on od pozwanych w spornym okresie pieniędzy z tytułu diet za odbyte podróże służbowe, ale jego twierdzeniom przeczą podpisy złożone przez niego własnoręcznie na dokumentach sporządzonych przez pracodawcę - „rozliczeniach podróży służbowych”. Zeznania jego są więc nielogiczne i niewiarygodne, bo nie jest możliwym, aby

dorosły człowiek, bez przymusu, podpisywał przedstawiane jemu- jak twierdzi, niewypełnione do końca dokumenty, czy składał podpisy na pustych kartkach w miejscu jemu przez pozwanego wskazanym, a jeżeli tak by robił, to byłoby to działanie delikatnie mówiąc nierozważne i lekkomyślne. Wobec tego zeznań powoda, gołosłownych w tym zakresie, sąd nie obdarzył wiarą; natomiast zeznania pozwanych w tym zakresie tj. że powód, po podpisaniu przedstawianego jemu „rozliczenia podróży zagranicznej” otrzymywał kwoty z tytułu należności za podróże służbowe w wysokościach wynikających z poszczególnych „rozliczeń podróży zagranicznej”, a fakt otrzymania tych pieniędzy kwitował na wypełnionych w całości dokumentach, zawierających też wyliczenie kwoty należności z tytułu diet po odbytych w danym okresie podróżach, zasługują na obdarzenie ich wiarą, bo zgodne są z dokumentami złożonymi do akt sprawy i są oczywiście logiczne i prawdopodobne. W pozostałym zakresie sąd dał wiarę zeznaniom powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc co do istotnych dla sprawy a niespornych faktów.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków: B. P., Z. T., A. C. (1), G. T., A. C. (2) i Ł. O. w zakresie ich zeznań wskazanym przy ustalaniu stanu faktycznego; natomiast szczegółowo co do ich zeznań sąd odniesie się w rozważaniach.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na wstępie podnieść należy, iż zgodnie z art. 291 kp roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Powód wniósł przedmiotowy pozew w dniu 8 grudnia 2017r., ale wcześniej dniu 31 marca 2016r. złożył w Sądzie Rejonowym w R. I Wydział Cywilny w sprawie I Co 109/16 wniosek o zawezwanie M. P. i R. P. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...)R.” s.c. (...), M. P. w R. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę min. kwoty 54.796,72 zł tytułem diet za podróż służbową w okresie od grudnia 2011r. do grudnia 2014r. Ta czynność powoda podjęta przed sądem spowodowała, iż zgodnie z art. 123 § 1 ust 1 kc, bieg przedawnienia roszczenia powoda skierowanego przeciwko pozwany o diety przerwał się, a tym samym roszczenia powoda za okres przed marcem 2013 są przedawnione.

Poza sporem jest, iż powód pracując w firmie u pozwanych na podstawie kolejnych umów o pracę, w szczególności w okresie od marca 2013r., wykonywał pracę jako kierowca w transporcie i w spornym okresie odbył trasy krajowe i zagraniczne. Zgodnie z art. 77⁵ § 1 kp, pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową i przepis ten dotyczy wszystkich pracodawców. Natomiast w § 2 tegoż przepisu przewidziano, że Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Taki akt prawny został wydany i jest to – wskazane wyżej - Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Także art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jedn.: Dz. U. 2012.1155 z późn. zm.) stanowi, że kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p. Przepis ten, odsyłając wprost do art. 77⁵ § 3-5 k.p. nakazuje więc stosowanie, w szczególności §13 i § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w/s należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013. Poz 167) i załącznika do tego rozporządzenia – wysokość diety za dobę podróży zagranicznej oraz limitu za nocleg w poszczególnych państwach. Zgodnie z § 7 rozporządzenia, dieta w czasie podróży krajowej wynosi 30 zł za dobę podróży a zgodnie z § 13 dieta w czasie podróży zagranicznej przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej.

Jednakże § 3 art. 77⁵ kp stanowi, że warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2, czyli zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie

o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Poza sporem jest, że pozwany pracodawca nie jest pracodawcą o którym mowa w §2 art. 77⁵ kp, nie ma w firmie u pozwanych regulaminu wynagradzania, a umowa o pracę łącząca strony nie zawierała postanowień, o których mowa w § 3, tak więc i zgodnie z § 5 tegoż przepisu, powodowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2 czyli przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. Zatem pozwany pracodawca winien powodowi wypłacać w okresie jego zatrudnienia wynagrodzenie ustalone w umowie o pracę w miesięcznej wysokości i należności z tytułu odbywanych przez powoda podróży służbowych.

Bezspornym też jest, że pozwany wypłacał powodowi wszystkie należności ze stosunku pracy „do ręki”, przy czym pozwani zgodnie twierdzą, iż na wypłacane powodowi należności składało się wynikające z zawartej umowy o pracę wynagrodzenie miesięczne w wysokości najniższego wynagrodzenia wraz z dodatkami, a dowodem na wypłatę tych kwot jest lista płac oraz należności za podróże służbowe wyliczone w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, a dowodem na wypłacanie powodowi tych kwot są dokumenty- „rozliczenia podróży zagranicznych”. Powód zaś utrzymuje, że wprawdzie umowa o pracę zawarta na piśmie zawierała postanowienie, że z tytułu pracy u pozwanych będzie jemu przysługiwało wynagrodzenie miesięczne w wysokości najniższego wynagrodzenia, ale on i pozwany R. P. umówili się ustnie, że wynagrodzenie za pracę będzie jednak wyliczone od przejechanych przez powoda kilometrów, przy czym stawka za kilometr, to było to 40 gr i tak obliczone wynagrodzenie było jemu faktycznie przez pozwanych wypłacane „do ręki”, przy czym wysokość tego wynagrodzenia była wyższa niż ta wskazana w listach płac, ale nie potrafi powiedzieć, jaka była wysokość tych m wypłat. Pozwani zdecydowanie zaprzeczyli, iżby takie ustalenia ustne z powodem były zawierane i aby były mu wypłacane inne kwoty niż te, które wynikają z list płac i „rozliczeń podróży zagranicznych”. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 29 § 2 kp, umowę o pracę zawiera się na piśmie, a umowa musi zawierać wskazanie kwoty wynagrodzenia. Strony zawarły, jak wyżej wskazano, kolejne umowy o pracę na piśmie, w których ustalono warunki wynagrodzenia powoda i w ocenie sądu, jest to wiążące, ponieważ w treści tych umów, podpisanych przez obie strony, umówiły się one, w tym i przeciw powód, co do warunków jego wynagradzania i jest to fakt niepodważalny. Natomiast nie ma dowodów na to, że strony ustnie inaczej ustaliły warunki wynagrodzenia; tak twierdzi tylko powód, ale pozwani temu zdecydowanie zaprzeczają. W szczególności takim dowodem nie mogą być zeznania świadków A. C. (1) i A.A. C. (2), którzy zeznali, że ich wynagrodzenia inaczej ustalone były „na papierze”, a inaczej ustnie i faktycznie mieli oni wypłacane przez pozwanych wynagrodzenie według stawki za przejechane kilometry. Jednakże świadkowie ci nie byli przeciw stroną przedmiotowego stosunku pracy, nie byli też świadkiem uzgodnień pomiędzy powodem a pozwanymi co do warunków jego pracy i płacy, a tym samym nawet jeżeli tak by było tj. że ich wynagrodzenia były ustalone tak jak oni twierdzą, to ta okoliczności nie dotyczy powoda. Zauważyć należy, że inni świadkowie, którzy pracowali też w firmie u pozwanych tj. B. P., G. T., Z. T. i Ł. O. zeznali, że ich wynagrodzenia i inne należności ze stosunku pracy były im wypłacane w wysokościach i na zasadach zgodnych z zawartymi przez nich na piśmie umowami o pracę i przepisami prawa, a fakt odbioru tych kwot kwitowali na listach płac i „rozliczeniach podróży zagranicznych”. Powód zeznał, że kwoty które – według niego, były mu przez pozwanych faktycznie wypłacane przewyższały kwoty tego miesięcznego wynagrodzenia ustalonego w umowie o pracę, ale nie ma on żadnych dowodów potwierdzających rzekomą wypłatę jemu tych kwot, przy czym nie pamięta on nawet jakie kwoty były mu wypłacane ponad wynagrodzenie miesięczne wynikające z umowy o pracę zawartej na piśmie. Zatem stwierdzić należy, że powód przyznaje, iż pozwany pracodawca wypłacał na jego rzecz za wykonaną przez niego pracę w ramach stosunku pracy kwoty jeszcze jakieś kwoty ponad umówione w umowie o pracę zawartej na piśmie, a pozwani twierdzą, iż wypłaty na rzecz powoda ponad kwoty wynikające z list płac, były kwotami należności z tytułu odbywanych przez powoda podróży służbowych w wysokościach wynikających z „rozliczeń podróży zagranicznych”; jednakże wobec tego, że powód nawet nie pamięta obecnie jakie to były kwoty, to tym samym nie można ustalić, czy te – według niego dokonane wypłaty, były zbieżne z kwotami wynagrodzenia i należności za odbyte przez niego podróże służbowe w spornym okresie.

Zatem stwierdzić należy, że powód otrzymywał od pozwanych co miesiąc należne jemu z zawartej na piśmie umowy o pracę wynagrodzenie w wysokości wpisanej do miesięcznych list płac, a fakt odbioru co miesiąc wynagrodzenia w takiej właśnie wysokości powód osobiście potwierdzał swoim podpisem na liście płac.

Powód w spornym okresie odbył podróże służbowe i w ocenie sądu, były to podróże odbyte na trasach i w okresach wynikających z dokumentacji przedstawionej przez pracodawcę, a dołączonej do „rozliczeń podróży zagranicznych”. Powód początkowo przyznawał - tak było w piśmie procesowym złożonym przez jego pełnomocnika w dniu 14 listopada 2018r. (k.331-332) i początkowo na rozprawie w dniu 12 listopada 2019r., iż odbył on podróże służbowe w okresach i do państw wskazanych w „rozliczeniach podróży zagranicznej” przedstawionych przez pracodawcę i złożonych do akt sprawy (koperta k.148), a tylko nie otrzymał kwot tytułem diet wskazanych w tych rozliczeniach, zaś już podczas wysłuchania go w trakcie rozprawy w dniu 12 listopada 2019r podniósł, że nie wszystkie wyjazdy służbowe, które odbył podczas zatrudnienia u pozwanych znajdują się w złożonych przez pozwanych rozliczeniach podróży służbowych, bo były też inne wyjazdy, nie objęte tymi dokumentami, a fakt odbywania tych innych podróży wynikał z np. kontaktów telefonicznych z pozwanymi i w piśmie procesowym z dnia 9 grudnia 2019r. (k.502-510) i ostatecznie w piśmie rozszerzającym powództwo (k.965-969) pełnomocnik powoda wskazał rozpisane przez powoda na podstawie jego zapisków w prowadzonym przez niego zeszycie i bilingów rozmów z jego numeru telefonu z pozwanymi, trasy które odbywał powód. Jednakże w ocenie sądu, z tych dowodów nie można rozpisnąć przebiegu trasy, która odbywał powód, co pozwalałoby na określenie istotnych danych, niezbędnych do rozliczenia należnych pracownikowi diet z tytułu podróży służbowych, jako że rozpisane przez powoda trasy które odbywał - na podstawie jego zapisków w prowadzonym przez niego zeszycie i bilingów rozmów, zawierają tylko okres trasy oraz nazwę kraju, a nie ma ani godzin wyjazdu, przyjazdu, nie ma krajów pośrednich i tym samym tak lakonicznie określone trasy np. „25.03.13 do 31.03.13 trasa Francja” nie pozwalają absolutnie na prawidłowe rozliczenie przebiegu trasy podróży służbowej. Pamiętać też należy, że to pracodawca określa państwo czy państwa docelowe danej podróży. Należy tu wskazać, że zgodnie z § 13 ust 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r., dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej. W przypadku podróży zagranicznej odbywanej do dwóch lub więcej państw pracodawca może ustalić więcej niż jedno państwo docelowe, a zgodnie z ust 3 należność z tytułu diet oblicza się w następujący sposób:

1) za każdą dobę podróży zagranicznej przysługuje dieta w pełnej wysokości;

2) za niepełną dobę podróży zagranicznej:

a) do 8 godzin - przysługuje 1/3 diety,

b) ponad 8 do 12 godzin - przysługuje 50% diety,

c) ponad 12 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości.

Zauważyć też należy, że jak wynika z dokumentów złożonych do akt sprawy, ostatnia trasa która powód odbył wykonując pracę na rzecz pozwanych zakończyła się w dniu 24 października 2014r., a wobec wniosku powoda z 26 października 2014r. (k.705), podpisanego przez niego, który to dokument nie był przez niego kwestionowany, w okresie od 27.10.14 do 23.12.14 przebywał na urlopie bezpłatnym. Zatem zupełnie niezrozumiałym jest dlaczego strona powodowa wskazuje w pismach procesowych z dnia 9 grudnia 2019r. i rozszerzającym powództwo, iż odbywał on trasy w ramach stosunku pracy łączącego go z pozwanymi w okresie także od 12 listopada 2014r. do 5 grudnia 2014r., skoro ich nie odbywał, bo w tym czasie przebywał na urlopie bezpłatnym. Takie zachowanie powoda w sposób oczywisty wzbudza wątpliwości co do wiarygodności jego wszelkich spornych twierdzeń, które nie są poparte dokumentami zasługującymi na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Zresztą analiza zapisów znajdujących się w zeszytach prowadzonych przez powoda, prowadzi do uznania, że zapisy w tych zeszytach są lakoniczne, nie wskazują przebiegu tras, nie jest też pewnym, że wypełniane one były na bieżąco przez powoda. Wiarygodnym dowodem wykazującym faktyczne przebiegi tras jest karta kierowcy, ale jak ustalono, w związku z upływem czasu, nie jest możliwa w chwili obecnej analiza karty kierowcy powoda obrazująca przebieg tras z tamtego okresu. Także jak zeznał

pozwany, nie posiadają oni obecnie zapisów z (...) czy wykresówek z pracy tachografu, były te zapisy na bieżąco odczytywane, ale obecnie nimi nie dysponują. Pracodawca zgodnie z art. 25 ust 2 ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. |U. nr 92 poz. 879 ze zm) prowadzi ewidencję czasu pracy kierowców w formie: zapisów na wykresówkach, wydruków danych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego, plików pobranych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego i przechowuje te ewidencje przez okres 3 lat po zakończeniu okresu nią objętego. Zatem skoro powód zakończył faktycznie wykonywanie czynności kierowcy w firmie u pozwanych w październiku 2014r., to pracodawca nie miał obowiązku jej przechowywać po grudniu 2017r. Załączone przez stronę powodową do akt sprawy kserokopie wykresówek (782- 878) nie mogą być przedmiotem badań co do przebiegu tras , bo są to tylko nieczytelne w wielu miejscach kopie, a tym samym nie mogą jednoznacznie stanowić o przebiegu tras. Także i złożone przez stronę powodową bilingi z rozmów z telefonu służbowego którym dysponował powód oraz jego prywatnego z numerami telefonów pozwanych i jego pracowników (k.517-656) nie mogą być dowodami wykazującymi fakt odbywania przez powoda podróży służbowych w konkretnych okresach i do konkretnych państw, bo z nich można wyczytać tylko kiedy miało miejsce połączenie pomiędzy tymi numerami telefonów w danym kraju; jednakże nie wynika z nich jaki był przebieg trasy odbywanej wówczas przez osobę, która z telefonu powoda wykonywała połączenie z pozwanymi, ani że była to trasa wykonywana na rzecz pozwanych w ramach stosunku pracy łączącego powoda z pozwanymi.

W ocenie sądu, w realiach niniejszej sprawy, jedynym wiarygodnym dowodem obrazującym przebieg tras wykonanych w okresie od marca 2013r. do października 2014r. przez powoda są dane sporządzone przez M. P. na podstawie danych z (...) zainstalowanego w samochodzie, którym powód wykonywał dane trasy i na podstawie faktur za wykonaną usługę w danej trasie, zawierające szczegółowy przebieg tras, wpisane ręcznie przez M. P. podczas rozliczenia pierwszego okresu podróży powoda, a następnie w wydrukach danych, które to wydruki załączone były do dokumentów tworzonych przez pozwanych w celu dokonania na rzecz powoda wypłat należności z tytułu podróży służbowych - „rozliczenia podróży zagranicznej”, bo należności dla powoda z tytułu odbytych podróży służbowych wyliczane były najpierw przez księgową, a potem w systemie komputerowym, właśnie na podstawie tych danych, a powód przy rozliczeniach za należności z tytułu odbytych przez siebie w danym okresie podróży służbowych, kwitując fakt otrzymania tych należności za odbyte trasy w konkretnej wysokości, potwierdzał tym samym prawidłowość danych służących do wyliczenia tych należności.

Powód zeznał, że jego podpisy znajdujące się na przedstawionej przez pracodawcę dokumentacji – koperta k.148 - „ rozliczenie podróży zagranicznych” są wprawdzie złożone przez niego, z tym że jak zeznał, dokumenty te przedstawiane jemu przez pozwanych nie były wypełnione w całości , w tym co do kwot należności, często powód podpisywał czyste kartki, a często pracodawca uzależniał wypłatę wynagrodzenia od złożenia podpisu, czy podpisów na niewypełnionej kratce. Natomiast pozwani zdecydowanie zgodnie zaprzeczyli, iżby kiedykolwiek przedstawiali powodowi do podpisania przez niego niewypełnione w całości rozliczenia podróży zagranicznych, czy też aby polecali mu złożenie podpisów w miejscach przez nich wskazanych na pustych kartkach. Zeznania powoda w tym zakresie nie są poparte żadnymi przekonywującymi dowodami i są wręcz nieprawdopodobne, bo należy powtórzyć, że w ocenie sądu, nie jest możliwym, aby dorosły człowiek, bez przymusu składał swoje własnoręczne podpisy, wbrew sobie, na przedstawianych jemu przez pracodawcę niewypełnionych dokumentach, czy na pustych kartkach i to w miejscach wskazanych jemu przez pozwanych. Dokumenty te, poza rozliczeniem pierwszej podróży, wydrukowane były przez pracodawcę z systemu komputerowego i wydaje się, według sądu, nieprawdopodobnym, aby pozwani dokładnie wiedzieli w jakim miejscu na pustej kartce powód ma złożyć podpisy i to dwa, tak aby zgadzało się miejsce podpisu z wydrukiem. Zatem zeznania powoda w tym zakresie nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Znowu jeżeli chodzi o zeznania świadków: A. C. (1) i A.A. C. (2), którzy zeznali, że oni także podpisywali niewypełnione w całości kartki, czasem puste, to nawet jeżeli tak by było, to te okoliczności dotyczą tylko ich stosunków pracy, a nie stosunku pracy powoda, a osoby te nie były nigdy świadkami sytuacji, aby powód podpisywał puste kartki, czy niewypełnione dokumenty, a więc ich sytuacja pracownicza nie ma odniesienia do sytuacji pracowniczej powoda, tym bardziej, że inni świadkowie: B. P., Z. T., G. T. i Ł. O. zgodnie zeznali, że oni podpisywali przedstawiane im przez pracodawcę dokumenty- „rozliczenia podróży zagranicznych”, które były w całości wypełnione wraz wpisaną kwotą do wypłaty tytułem należności za odbyte podróże służbowe. Zatem nie można powiedzieć, jak twierdzi powód, iż podpisywanie

niewypełnionych dokumentów, czy wręcz pustych kartek było normą w stosunkach pracy kierowców zatrudnionych w firmie u pozwanych.

Zatem uznać należy, iż powód odbywał w spornym okresie podróże służbowe w okresach wskazanych w dokumentach sporządzonych przez pracodawcę, a podpisanych przez powoda - „rozliczeniach podróży zagranicznej” oraz, że podróże te odbywały się na trasach w tych rozliczeniach wskazanych, a wobec tego uznać należy, że w czasie każdej z tych podróży, powód przebywał w każdym z wymienionych tam państw liczbę dób, także wskazaną w tych rozliczeniach.

Zresztą analizując okres podróży i cel podróży wskazywany przez powoda w jego wykazie – k.507-509 i okres podróży i cel podróży wynikający z wydruków dołączonych do „rozliczeń podróży zagranicznej” (koperta k.148), to stwierdzić należy, iż w znaczącej części dane te są zbieżne lub nieznacznie rozbieżne co do dat i miejsc docelowych. Jednakże, jak już wyżej podniesiono, w ocenie sądu, wiarygodnymi dowodami potwierdzającymi przebieg tras odbytych przez powoda, w tym okres podróży i cel, są wydruki tras sporządzone przez pozwaną na podstawie danych z (...) zainstalowanego w samochodzie, którym powód wykonywał dane trasy i na podstawie faktur za wykonaną usługę w danej trasie, zawierające szczegółowy przebieg tras, które były dołączone do każdego „rozliczenia podróży zagranicznej”, z którym to rozliczeniem powód przed dokonaniem na jego rzecz wypłaty kwoty wynikającej z tego rozliczenia, zapoznawał się.

Jeszcze raz należy podnieść, że zeznania powoda i pozwanych słuchanych w trybie art. 299 kpc są całkowicie odmienne co do faktów: wysokości i zasad wyliczania wynagrodzenia za pracę, co do okoliczności składania przez powoda podpisów na dokumentach „rozliczenie podróży zagranicznej” i co do przebiegu tras, które powód odbywał w okresie od marca 2013r. w ramach stosunku pracy z pozwanymi, ale jak już wyżej podniesiono, zdaniem sądu, zeznania powoda w tym zakresie nie zasługują na obdarzenie ich wiarą i sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych w tym zakresie. Powód bowiem, w ocenie sądu, jedynie gołosłownie obecnie twierdzi, że nie otrzymał on diet z tytułu odbytych podróży służbowych, ale jego twierdzeniom przeczą podpisy złożone przez niego własnoręcznie na „rozliczeniach podróży zagranicznej”. Odnosząc się do zeznań przesłuchanych w sprawie świadków: B. P., Z. T., G. T., A. C. (1), A. C. (2) i Ł. O., to dodatkowo stwierdzić należy, że świadkowie ci w swoich zeznaniach podali fakty w zakresie wysokości i zasad wypłaty indywidualnie dla każdego z nich wynagrodzenia, a także okoliczności podpisywania przez każdego z nich indywidualnie dokumentów- „rozliczenie podróży zagranicznej”, a więc zeznania tych świadków dotyczą tylko ich indywidualnej sytuacji pracowniczej, a wobec tego nie mają oni wiedzy, jak było jeżeli chodzi o stosunek pracy pomiędzy powodem a pozwanymi. Zatem zeznania tych świadków nie są bezpośrednio przydatne dla przedmiotowej sprawy; jednakże z zeznań tych można wyciągnąć wniosek, iż w firmie u pozwanych nie było tak jak twierdzi powód tj. że zasadą było, iż wynagrodzenie za pracę ustalane było w innej wysokości niż to wynikało to z umowy o pracę zawartej na piśmie i że pracownicy podpisywali niewypełnione do końca dokumenty czy puste kartki.

Zatem uznać należy, że powód otrzymał od pozwanych należne jemu diety za odbyte przez niego w okresie od marca 2013r. do października 2014r. podróże służbowe na trasach wynikających z dokumentów, a wysokość wypłaconych powodowi diet, wyliczona przez pracodawcę w „rozliczeniach podróży zagranicznej” odpowiadała przepisom Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. i była ona też akceptowana przez powoda, który przecież swoim podpisem każdorazowo kwitował fakt odbioru wyliczonej przez pracodawcę należności z tytułu odbytych w danym okresie podróży służbowych .

Zatem roszczenie powoda jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 kpc w zw. z §9 ust 1 pkt 2 i §2 ust.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za radców prawnych (Dz.U. z 2018r, poz. 265).